

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 4 ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘΜΟΣ 465

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ύμνος.
ETTORE MOSCHINO. Τριστάνος και 'Ιζόλδη (μεταφρ.
N. Ποριώτης) (συνέχεια).
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. 'Ο προϋπολογισμός (τέλος).
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ. Πολιτική 'Επιθεώρηση.
ΕΝΑΣ ΡΩΜΙΟΣ. Στο πέραςμα του Διαδόχου απ' την Πόλη.
N. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. 'Από τα 'Ιταλικά πεζά του Σολω-
μού La Madre Greca.
Σ. ΣΚΙΠΗΣ. Τα «Δυο αδέρφια του Ψυχάρη.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΥΜΝΟΣ

Για τους «ΚΑΗΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΜΝΟΘΑ-
ΛΑΣΣΑΣ», στον Ποιητή τους.

Πλατιά είν' η λύρα που άντηχει στο ρηχασμένο τόπο
γοργά άνυφαίνει ο νέος σκοπός μια λιοθρεμμένη 'Ελλάδα.
Κόσμος πολής που φρέγγεται στον κοντριναχτό της οργάτας,
ήσκιο δέν έχει να σταθή και πέτρα να καθίση,
τόν θλίβει η λείψα του νερού. Μα εδω η άνάβρα πλούσια,
κανεις δε νοιώθει την πηγή νάρθη να ξεδιψάση.

Τραγουδιστή με τόνειρο, μάγε με τη φωνή σου,
πολεμιστή με την ιδέα, παιδι με την αγάπη,
με το θυμό σου χαλαστή, με το ρυθμό σου πλάστη,
έον τον πύργο που ύψώσες ποιός άλλος έχει στήσει
στης Ρωμιούσης την καρδιά, με φτέρη του 'Ελικώνα ;
Πλατιά είν' η λύρα σου, πλατι το φέγγος του σκοποῦ σου
κ' η σάρκα του πανάχραντη, της πρωταγάτης πόθος.
Σάλπιγγα ο τούς σου, κ' η ψυχή σα μουσική φλογέρα,
μια συνηχία πολυόργανη του λογισμοῦ σου τάνθη
και μι' αστραπή στα δάχτυλα του στίχου το χρυσάφι...
Κρατῆς τη βούλλα μιας φυλής, τα λείψανα μιας πίστης,
και λειτουργός μοναχικός μες στης ζωῆς το δρόμο
την καταφρόνια του δειλοῦ και του νεκροῦ της σκέψης
τραβῆς, κ' η δόξα η ζουλεντή σιμά σου πιδ τρανεύει.

'Η Κασταλία, είν' ο λαός το κρούσταλο νερό της
η θεία η βρόση δέν κυλά ο' σποιον μπροστά της λάχη.
Το ήπιες γιατί εἶσαι διαλεκτός, γιατί εἶσαι από το γένος

που την 'Ελλάδα άνάστησε, μισοσβησμένη σπίθα.
Πρώτος στρατιώτης και ήρωας του λογισμοῦ, στις μάχες
ψηλά η ρομφαία του ποιητή που πιδ απ' τη σπάθα κόβει.
'Ομως και πάντα ειρηνικός, με την αγαθοσύνη
της στέρξης γνώσης, της βαθιάς ματιᾶς του δικαιοκρίτη,
διαβαίνεις μες στα δειλινα τους χλοισμένους δρόμους
που στεφανώνουν γύραθε την ανοιχτήν 'Αθήνα.
Με το ραβδί σου ταπεινός περνεῖς, μα όταν οι άχτιδες
του ήλιου οι σερνές φιλοῦν τη γίε, στη γαληνή μορφή σου
πλήθια τα βέλη ο' Απόλλωνας ρίχνει και σημαδεύει,
ξανά, η λαχτάρα του θεοῦ, τη λυρική άρμονία
να ληῆς μ' δλάνοιχτα παρια στούς κόσμους ταξιδεύτρα.

Μέσα σου κλεις ασώπαστο της θάλασσας το βόγγο,
μα της πατριδας λίμνης σου την ήμερη λαχτάρα
στη θέλησή σου άναζητῆς κι δλοένα συντυχαίνεις.
'Η γίε του μπαρουτιοῦ, οι ρηχιές, οι βαλωμένοι μῶλοι,
ε' άδρὸ κατά της Ρούμελης, ο ήσκιος του Μπαίρον, κι δλο
ο Μισολόγγι, άθάνατο, με δυο κορῶνες δόξα
η μια το εικοσιένα τον, την άλλη του του φέρεις...
Στο ερημικό άκροθάλασσο, καιρούς και χρόνια πίσω,
που λιγοστες ψαράδικες καλύβες το εριοζώνα,
ήρθε νάρθη ένας σοφός που εἶχε το νου δεμένο
με τα παρθένα γραμματα των παλαιῶν 'Ελλήνων.
Το γένος του έχεις γένος σου κι άκοῦς με τόνομά του...
Ποιός άερας να τον εφερε ; Ποιά κάστρα η ποιιά παλάτια
να του μυρώσαν την ψυχή με τη χαρά της γνώσης ;
Ποιά λαύρα να τον εκαψε, χῶμ' άρμυρό, για σένα ;
Σταίνει μονάχος το σκολειό, και ε' άργαστήρι βγάνει
το φῶς που λάμπει και που καίει και τις κερδιές φουντώνει.
Μες στο πηχτό τρισκότιδο χάραμα αύγης το πρώτο,
μήνημα άγνό μιας λευτεριάς κι άνθοβολιά ενός Μάη.
Του πρόγονου σου τη σειρά, συγκαρινε λυράρη,
κρατώντας μες στο χέρι σου ένα όρφικό καμάκι,
τη λειτουργῆς, τη χείρεσαι, τη ζῆς, την άνυψώνεις.
Πιάνεις ε' άγνά, τα ευγενικά, την άδολη την πίστη,
της άρετῆς την όμορφιά, τον πόλεμο τον άξιο,
κι αἰώνια τα ξεπροβοδῆς στο οίκερο του στίχου
άναστημένα, άρματωτά, κυματιστά, καμάρια,
ύφες που πῆν στην εκκλησιά, καράβια του πελάγου.

Της Μούσας ύποταχικός, τη; λίμνης σου άποπαιδι,
του κάμπου ζώντας τη ζωή, μα τα βουνά διρώντας,
τον ύμνο ύψώνω προς εσε. Της άγριλιᾶς στεφάνι
στο μέτωπό σου το πλατι με σέβας άπιθώνω
και δάφνης του 'Ασπροπόταμου σου φέρνω, και του ελάτου
κλαδιά, ψηλά από το βουνό του Βελουχιού κομένα...
Κάτου από τα φτεροῦγια σου, αἰτέ, που η τρικυμιά τους
για με πιδ τρισμακάριστη κάθε 'Ολυμπου γαλήνης,
ρίχνω το σπόρο που εφερα, κι α γύρης, βλόγησέ τον
για να φυτρώση με του ήλιου τη θέρμη, και χαράς τον
άξια τα ρόδα τα λερά η μόρσεή του α δώση.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ